

ГЕОРГИ КОНОВСКИ КОЙ АЗ?

chitanka.info

1.

В мен пустота, около мен мрак...
И някакви странни фигури в бяло...
Къде съм?
Защо?
Впрочем...
Кой съм аз???
Кой?
Фигури... И гласове... Странни звуци...
Постепенно отнякъде — откъде? — се появява смисъл... Говорят
ми... Казват ми нещо... Нещо познато... Усещам го...
И като внезапно отглъхване на ушите до мен достига
разбиране...
— Погледни насам... Погледни... Тук... Виждаш ли?... Чува
ли...
Устните ми с мъка се раздвижват:
— Чувам...
Белите фигури направо се прегръщат...
— Чува, чува... Тук е... Свестява се...
За кого говорят? За мен? Защо да се свестявам? Та аз не съм...
Как беше — болен? Макар че... Не разбирам — какво е събрало
толкова... Лекарите, да — лекари... И сестри...
Постепенно към мен идват думи, думи, думи...
Някои спират, някои дори се завръщат назад, към мрака в мен...
Но другите идват...
И вече съм наясно — болнична стая, уреди, обкичен съм с какви
ли не кабели и маркучи, гол, огромна лампа ме осветява, лекарите и
сестрите са поне десетина, някои са с маски, всички с ръкавици...
Какво е станало?
Към мен се навежда глава — бял калпак, очила, сива коса...
— Почивайте... Почивайте и не мислете за нищо...
Как да не мисля? Та аз не зная кой съм...

Но езикът е надебелял, устата свита като от лимонов сок, главата тежи и едновременно с това се рее някъде си...

Навежда се друга глава. Подобна — очила, сива къса коса...

— Сега ще ви оставим... Не, няма да сте сам — ще има постоянен дежурен... Просто почивайте...

Просто?

Как така — просто?

Но хората излизат, лампата намалява светлината си, до главата ми сяда жена, мъж взема стол и го поставя до краката ми... Не мога да го видя как сяда и какво прави — главата ми е залята с олово.

Очите са леко изкривени нагоре и забелязвам, че жената е почти изправена върху твърдата седалка, в ръцете си не държи нищо, подпъхнала ги е под нагръдника, бялата касинка е леко кривната...

И лек ветрец ме отнася... Нагоре... Надалече... На някъде...

2.

Очите ми бавно се повдигат. Лепнат клепачите, но отиват нагоре...

Светъл ден е, обаче в стаята е затъмнено. С крайчеца на погледа си зървам тъмни пердета на прозорците.

Помещението не е обикновена стая. Голямо е — като хол. И по средата е масата, върху която лежа...

До стените — остъклени шкафове, някаква апаратура... Все още от мен вървят кабели и маркучи... Или по-скоро — идват към мен...

Жената е друга. Значи са ги сменили... А аз започвам да разпознавам...

Усещам, а не чувам как към леглото се приближават хора. Двама... Да — познавам ги. Двамата отпреди...

Поглеждам...

Сериозни, замислени... И много обезпокоени...

— Здравейте! — казват в един глас и се споглеждат от неочаквания дует...

— Здравейте... — бавно, отчетливо и, въпреки желанието ми, тихо отговарям аз.

Присядат до мен. От едната страна са, така че мога да ги виждам без затруднение...

Изглежда има нещо особено, нещо сложно и това ги кара да търсят подобни особени методи за разговора.

Не изчаквам, а директно питам:

— Кой съм аз? И защо е всичко това?

Споглеждат се, после единият започва бавно и обстоятелствено да ме представя пред мен:

— Кирил Гергов. На 40 години сте. Работите в държавна агенция. Женен, с две деца — момче и момиче, съответно 15 и 12 годишни. Как да ви кажа... Нищо по-специално в живота ви няма. От града сте, тук сте учил в средното училище, в столицата завършил право. После сте

бил заместник-директор на предприятие, след промените сте постъпил в агенцията...

Вдигам ръка... Трябва ми малко време, за да асимилирам малкото на думи, но огромна по значение информация...

Промени? Какви промени? На кое? Как е било преди тях? А сега какво се е изменило?

Обаче това ще остане за друг път...

Има по-важни неща... И най-важното — аз...

Женен...

Напрягам съзнание... Никакъв женски образ... Само двете жени — предишната дежурна и сегашната, се появяват там... И изведнъж започва някаква вакханалия от лица и тела... Жени, жени, жени... Руси, тъмнокоси, рижи... Идват отнейде, изчезват... Много жени...

Коя е моята... Жена...

И две деца...

Момче и момиче... Добра комбинация... Но — какви ли са? На кого приличат? А по характер?

Завършил право...

Нямам дори представа какво е това образование...

А за работата ми — да не говорим...

Живеем съм в града...

Оставям настрани, че не зная кой е този град... Къде живея? Къща, апартамент?...

В съзнанието ми се появяват някакви картинки — дом сред градина, голям апартамент... Апартамент... Никога не съм виждал такъв... Всъщност — никога в сегашното си състояние... Обаче си го представям...

Откъде изплуват подобни образи и картини — не зная... Но запълват бялото петно в мен...

Двамата внимателно ме гледат и мълчат.

— Защо съм тук?

Другият започва.

Операция. Нещо сърцето, нещо артериите... И ме приспали... А после съм се събудил изведнъж — както е бил отворен гръдният ми кош. Погледнал съм, мълчал съм, не съм помръдвал...

И пак внезапно съм заспал...

Това предизвиква в мен нова картина...

Страшна...

Куп макарони и отгоре им кетчуп...

Аз гледам нагоре, виждам лежащия в блестящо огледало... И върху му — макарони с кетчуп...

Рязко стискам клепачи. Зловещата картина изчезва...

— ... Изгубили сте паметта си — казва лекарят. — Виждам, че започнахте да говорите и се надявам да се върнете към предишното си състояние...

— И откога съм така?

Леко объркване. После стряскащ отговор:

— Трети месец...

Мълча...

Те се споглеждат...

— Ако още нещо ви интересува сега...

Вдигам ръка и я отпускам...

— Тогава починете си. Имате много неща за мислене... И не забравяйте — не сте сам... А, както виждаме, миналото се завръща при вас...

3.

Миналото се завръща...

Кое минало?

И по-важното — чие минало?

Лежа, а в главата ми се гонят мислите. Плюс страстното желание да се върне паметта ми...

И с нея — АЗ...

Но ме е страх...

Кой АЗ ще се върне?

Кой съм бил? Като човек? Като мъж? Като личност?

Какво ме е интересувало? Защото сега нищо не ме вълнува — освен въпроса за мен...

Кой съм АЗ?

Жена ми...

Имам такава... Руса, кестенява, рижа? С къса или дълга коса? Висока, ниска, средна на ръст? Тънка, сочна?

Какъв е гласът ѝ?

А нравът?

ЗАЩО ми е жена?

Какво ни е свързало? Какво ни държи още? Как се разбираме? Какви тайни имам от нея? А тя от мен?

Как спим? Заедно? Поотделно? Прегърнати? Гърбом?

А сексът...

Секс... С непозната жена... Да, да — съпруга ми е... Но непозната... Какво обича? Какво не?

А аз какво предпочитам?

Да не говорим, че имам смътна представа за секса...

Децата...

Взаимоотношенията с тях? Дъщеря, с която трудно се разбираме — ами не зная какво изживяват жените... И не само това — нямам понятие за интересите на момичето...

Момче... Сигурно съм го дундуркал, играли сме си, радвал съм се, че първородното е момче...

Деца и родители...

Всъщност — какви са моите родители? Как са ме възпитавали? Какво е останало от тях в мен?...

Май нищо...

Или — ако има — ще го открия изненадан. И по-късно...

Приятелите...

Работата...

Улиците на този град...

Хората по тях...

Местностите около нас...

Нищо не се завръща...

Но и нищо не идва — поне така — като бегъл, мъгляв спомен...

Да се захвана за сламка, да усетя как да се държа... Къде и с кого...

Сестрата закрива тавана над мен...

— Моля ви — казвам през дращещото гърло, — има ли телевизор тук?

Тя ме гледа смаяно над бялата маска... После кима...

— Попитайте лекарите — мога ли да гледам нещо?

Откъде ми хрумна? Защо? Телевизор... Сещам се — много информация...

Жената излиза.

Тишина...

Появява се заедно с трима лекари наведнъж...

— Смятаме, че не е лошо да видите какъв е светът днес — казва единият. — Обаче, няма да пускаме новините. Рано е, а и не бива...

Леко кимам...

То — вярно, аз себе си не мога да разбера, че цял свят ще се мъча да възприема...

— Ще ви предложи — казва друг — един специален канал. За сериали. Цяла нощ върви, показва семейни истории, човешки вълнения, хорски проблеми. Гледайте, навлизайте в реалността — колкото и далеч да са тези неща от нашето състояние...

Приемам. Сестрата довлича някакъв станок, нагласява върху му малък, но с ярки цветове телевизор.

Лекарите поглеждат към първите кадри върху му и излизат,
доволни от показаното...

А аз гледам...

4.

Цяла нощ... Сериали, сериали, сериали... Семейни, криминални, забавни... Американски, индийски, български...

Вече можех да се ориентирам в апартаментите, познавах устройството на една кухня, на различните видове помещения. Нямах да объркам пазар с площад, библиотека с ресторант. Знаех кога и защо се отиваше някъде, кога и защо другаде.

Опознах и взаимоотношенията на хората — любов, омраза, себеотдаване, лъжа, измама, порядъчност...

Имах странното усещане, че нещата не са точно така — прекалено гладки ми изглеждаха дори най-завъртените истории, прекалено ясни дори най-сложните човешки връзки. Обаче, поне придобих някаква представа за света извън стаята...

Все пак — в мен имаше много, много мрак...

Не само кой съм. А и как съм живял, обичал, трудил...

Мъчеше ме въпросът за семейството. Разбрах — това е най-важното нещо за човека. И аз го имах. Но те какво имаха?

Мен?

А кой аз?

Все тая мисъл се въртеше в съзнанието ми. И все при нея се връщах — кой съм аз?

Имах жена и деца...

И трябваше да ги обичам...

Но аз дори не ги познавах...

Как да обичам някого — само, защото съм задължен? Баща съм им, мъж съм й...

По документи...

Не се усещах такъв...

Успокояваше ме мисълта, че не се усещах никакъв...

Просто някой... Както казаха в един сериал — кацнал от Марс. И така си бях — в напълно непознати земи, сред напълно непознати хора...

Които, обаче, ме познаваха. И чакаха да видят щампата, залегнала в съзнанието, душите и сърцата им.

На сутринта дойдоха две санитарки, преоблякоха ме, обслужиха ме. Не се стеснявах — за мен всичко беше естествено. Много по-късно разбрах за някои правила в общуването. И за срама между половете и хората.

Тогава нямах понятие. Поради което автоматично разтоварих червата и пикочния мехур, дори погледнах какво измъкват изпод мен жените.

А те просто не реагираха. Като че беше нормално, извадиха металното нещо, обърсаха тялото ми и спуснаха простата нощница надолу.

Влязоха сестрите — този път трички. Обсъдиха с нощната дежурна тихичко нещо — по всяка вероятност как е минала смяната, погледнаха ме любопитно, след което се заеха с подготовката на стаята за сутрешната визитация.

И тогава я видях...

5.

Не мога да я опиша — просто я виждах цялата, като единен образ. Ни коса, ни лице, ни ръст, ни походка... Влезе, каза нещо на едната сестра, обърна се към леглото и замря...

Така стоя секунди — най-много десет.

После се обърна и изтича навън...

Буквално изтича — въпреки токчетата, които отчетливо тракаха като бой на барабан пред атака...

Сестрата, с която говориха, извика подире й:

— Ваня! Какво става?

Никакъв отговор... Заглъхващи бързи удари по мозайката на коридора...

Бях встрепенен...

Познавах я. Не я помнех. Но не беше мимолетно познанство. Беше нещо... Нещо много повече. Приятелство, любов, вечност...

Не зная...

Усещах, че е различно от сериалите. Различно от теоретичните знания. Различно от разбирането ми какво е това живот...

— Коя е? — изкрещях (поне така си мислех, после усетих, че съм измяукал).

Сестрата притвори вратата и се облегна на нея. Беше повече от смаяна, беше направо встрепенена. Другите две застинаха по местата си и само въртяха глави ту към мен, ту към вратата.

Но жената нищо не ми каза. Помисли, после отвори вратата и побягна на нейде. Чух резките почуквания навън — отдалечаващи се, заглъхващи...

Обърнах се към двете останали сестри. Те само вдигнаха безпомощно рамене и набързо прибраха всички картони и диаграми, накачени по таблата на леглото ми.

След което учтиво си взеха довиждане. В стаята остана само едната от санитарките...

А половин час по-късно беше пълно с хора. Поне няколко лекари, много сестри, дори две санитарки, свити до вратата.

Познах двамата от предния ден. Те бяха нещо като екскурзоводи — вадеха документи, показваха скици, сочеха по някакви рентгенови снимки...

Изчаках да мине данданията и, когато групата тръгна да излиза, махнах с ръка към тях.

Имах само един въпрос. Но те не ми отговориха. Набързо казаха, че сестрата е объркала стаите, че не ме познава, че не бива да се вълнувам, те ще започнат постепенно да ме връщат в миналия живот, ще доведат близките ми, ще ме подготвят за всяка среща...

Миналия живот... На този, чието име носех...

А моето минало?

6.

— Даааа... — каза доволен лекарят — виждам, че имате огромно подобрене...

Беше минала седмица от пробуждането ми. И завършваше ежедневиият контролен преглед. Протичаше леко — разговори, обсъждания, понякога с уроци за някои неща, които би трябвало да помня...

Минах и през куп процедури — като се започне от физиотерапевтични и се стигне до нещо като разпити с детектор на лъжата, според мен...

И, въпреки новите знания и доказаните паметни натрупвания, въпросите в мен се увеличаваха.

Измъчваше ме усещането... Не, сигурността, че познавам избягалата неизвестно защо сестра.

Но не питах за нея. Никого.

Опитвах се някак си да подразбера туй-онуй, обаче сестрите и санитарките замълчаваха или отклоняваха темата — неловко, някак си дори изплашено.

— Докторе, искам да ви попитам... — започнах аз.

Той вдигна глава от тестовете, които оглеждаше за пореден път.

— Кажй? — бяхме минали на „ти“ отдавна и това някак си спомагаше за комуникацията.

— Онзи ден, преди визитацията, тук влезе една сестра. И почти веднага тръгна нейде. Ваня се казва. Къде е тя? Коя е? Струва ми се, че я познавам, а не мога изобщо да се сетя откъде и как...

Докторът се загледа през прозореца.

— Сещам се за коя говориш. Но не я познаваш, бъди сигурен. Тя беше назначена за малко в болницата, заместваше. И си замина към нейния град...

— Нейния град? Кой?

Той премести поглед към тестовете, които бяха затворени в папката.

— А какво ще кажеш утре да те срещнем с някои хора от миналото ти? Близки, приятели? Мислиш ли, че ще приемеш спокойно това връщане в миналото?

— Миналото? Което не зная? И защо да не съм спокоен? Смятам, че наистина е време да се запозная с тях...

Намръщването се превърна в сянка върху белия фон на облеклото му.

— Ти ги познаваш. Мисля, че ако се съсредоточиш — ще дръпнеш спирачката на съзнанието и ще се върнеш в себе си...

И аз се надявах...

А на другия ден стрелката в главата ми замръзна. Направо застопори...

Подготвиха ме внимателно — дори дойде бръснарят и махна леката брадичка. Стаята беше осветена в леко приглушени тонове, около леглото имаше няколко стола.

Лекарите бяха решили да допуснат само най-близките — хем да сме на една вълна, хем да избегнат стълпотворението...

Не зная какво очаквах.

Може би се надявах да скоча и започна да посочвам с пръст поред влезите...

Не стана...

Бяха петима. Момче, момиче, две млади все още жени, възрастен мъж.

Застанаха до вратата и се втренчиха в мен. Аз лежах — лекарите все още предпочитаха да съм на легло при някои процедури.

Докторът се беше втренчил в лицето ми и, не видял никаква реакция, започна:

— Разбирам, че пораженията на паметта са големи. И затова ще ти представя гостите (така каза — гостите, като че ние бяхме у дома си)... Жена ти — Милена...

Все още млада, почти красива, светлоруса, с прав нос, средна на ръст, в стегнато делово костюмче...

Нищо...

Абсолютно нищо не трепна в мен...

Знаех, че трябва да я позная, да се развълнувам, да изразя емоциите си...

Но никаква реакция...

Хубава жена...
Каквито със сигурност има милиони на света...
Обаче, не предизвикваше дори трепет в мен... Просто хубава
жена... С която човек би изкарал бурна нощ... Може и повече...
Но да се оженя...
За цял живот...
Не!

7.

Опитах се да създам някаква илюзия...

Така — от куртоазия...

И — най-вече — за да не разочарован двете деца.

Момче — слабо, с дълги кокали, руса глава, тъмни очи, объркан поглед.

Момиче — едва ли не кожа и кости, светлокоса, зелени очи (кълна се — точно тези, които виждах от няколко дни в огледалото), мрачно взираща се в лежащия на кревата човек в бели дрехи.

После се спусна към мен, падна на колене до леглото, опря глава в ръцете ми и се разплака...

Момчето гледаше объркано и почти злобно... Моят първороден син?

Майка им ги издърпа назад... Майка им... Не моята жена, моята любима...

Другата дама (после разбрах, че е сестра ѝ) и бащата на двете (възрастният човек) прегърнаха през раменете децата. Мълчаха...

Мълчах и аз...

После казах някак си смутено:

— Здравейте...

Настъпи хаос. Моята жена (нека я наричам така, по-удобно е) се разрева, започна да бърше с хартиена кърпичка стичащия се грим...

Децата се завъртяха, искаха да избягат, но възрастните ги придържаха доста здраво.

Медицинската сестра поднесе бързо явно приготвената отдавна чаша с вода...

Хълцания, хлипания, шумно бърсане на носове...

Полуседях, доста объркан и не знаех какво да кажа...

Накрая успях да отпусна пресъхнал език:

— Милена, деца... Всичко е добре, всичко ще бъде наред... Мисля, че скоро ще ме изпишат. И ще имаме време да си върнем всичко пропуснато...

Боже, аз ли говорех тия тъпи баналности... Аз ли се опитвах да успокоя и обнадявам непознатите ми хора? Аз ли...

Аз...

Аз се опитвах да намеря ключа от съзнанието на техния мъж, баща, близък...

Признавам си — бронираната врата пред мен не помръдваше...

8.

Натам срещата премина, както се казва в дипломатическите информации, в топла и непринудена обстановка...

Топла...

Разговаряхме, смеехме се, припомнях ми истории, които за мен бяха не само нови, но и станали с някой друг, понякога дори изпреварвах разказа и възкликвах: „Да, да — спомних си... И как паднах...“

Казват, че на глупавите им върви, защото Бог се грижи за тях. Изглежда много го бях ангажирал този ден, защото не допуснах нито една фрапираща грешка. Пък и бях в ситуация на разрешени авантажи — „Да, бе — как можах да объркам бай Иван и кака Пена...“.

Момичето се поуспокои, дори се включи няколко пъти в разговора. Момчето гледаше внимателно, стиснало устни, избягващо да се намесва в беседата...

Докторът сияеше, бащата на Милена и сестра ѝ се отпуснаха...

А за непринудено...

Бях като стисната гумена топка. При това от ръцете на Кинг Конг. Инстинктивно се въртях към говорещите, поемах пасовете, с някакъв зверски усет улучвах събития и герои...

По едно време започнах да се чудя на търпението божие...

И точно в този момент докторът се сепна:

— Извинете, но май претоварихме Кирил. Трябва да почива. Утре ще се видите пак, а — надявам се — след десетина дни ще го изпишем. Показателите му са добри, с колегите смятаме, че в домашна обстановка, сред близки и обичащи го хора, той ще възстанови изцяло и силите си, и паметта...

Гостите заизлизаха — някак си подредени по ранг. Най-напред бащата, после Милена, сестра ѝ, децата. Момичето ми се усмихна, момчето учтиво кимна и някак си през зъби ми пожела бързо оздравяване...

9.

А следващите дни минаха бързо и напрегнато. Пак разговори, пак изследвания, пак някакви консулти... Чувствах се като парче месо в голяма кухня — някой го мие, някой го шпигова, някой го маринова...

И никой не му казва какво го чака. Макар че няма нужда — пътят е един. Към красиво подредената трапеза, острия нож, а сетне... По маршрута, та до пускането на водата в тоалетната...

Накрая — може би седмица след срещата с Милена и другите, внимателно ме положиха в количка и изведоха до главния вход. Слязох — отдавна се движех сам, но такава си е традицията, по високото стълбище се смъкнах до луксозната кола. Шофираше самата Милена. Значи и кола има, и умее да я управлява.

Аз нямах понятие как се кара автомобил. Ама хич... Е, може и да съм знаел... Някога, но сега...

Разговорът беше на високо ниво — в смисъл че за мен звучеше много, много фалшиво. Усецах — жената иска много неща да каже, обаче...

Аз пък нямах какво да кажа, затова говорех много. За деня, за болницата, за вида ѝ (комплимент след комплимент), за колата...

Разказа ми — по-скоро ми припомни, според нея — как сме купили колата, какъв апартамент в столицата сме продали, колко пари са ни платили и как сме решили да имаме хубава кола. Е, в гаража сме държали и ежедневна, но съм я използвал само, за да ходя до службата. А Милена — все пак е старши мениджър във фирмата, се придвижвала с новата.

Да, знаех от множеството документи на лекарите, че жена ми... Да, жена ми — как иначе да я определя? — е висш служител в чуждестранна фирма, намерила хубав терен за печалба тук, че живеем в крайморския град най-вече заради поста ѝ, че сме били в столицата и именно там аз съм започнал в тази фирма, после и тя ме последвала,

харесали я, преместили сме се, аз съм започнал като шеф на държавна агенция, след като съм напуснал завода край столицата...

И сегашната ѝ позиция обясняваше известната сухота, постоянните официални костюмчета, съвсем лекия грим (според мен дори ненужен при красотата ѝ — ледена и привлекателно отблъскваща)...

Така говорехме. Научих как са децата в училище, какви планове имат, колко са ѝ помагали баща ѝ и майка ѝ и как сме постъпили умно, та сме им купили апартамент точно до нашия...

Пътьом спомена за моите близки — трябвало да намерим време на другия ден да отидем до родния ми град. Е, доста километра са, но се налага да видя родителите си, все пак толкова време знаят за мен само от нейните информации... Да, тя редовно им се обаждала, синът по-често, разказвали им как съм, научавали как са и те...

Обаче, нямала възможност да ги докара в болницата. А и те са възрастни...

Кимах, замислях се, усмихвах се, сецах се и питах...

Изобщо — едно двадесетина минути разговор между съвременни съпрузи...

И после колата спря пред пететажна кооперация, в модерен стил, почти в парка, с изглед към морето и към светещия център на града, до който имаше най-много десет минути пеша...

Мечтана дестинация за всеки днешен богат човек...

10.

Апартаментът беше на третия етаж. На вратата ни посрещнаха родителите ѝ, от двете стаи, които бяха най-близо до входа, излязоха децата, нейде встрани, зад малка чупка, се виждаше голяма стая — по-скоро салонче, по средата на което беше разположена огромна маса за 12 човека, а около нея шетаха две жени и сестрата на Милена.

Набързо приех поздравленията за завръщането и внимателно започнах да събувам обувките. Трябваше ми време, за да се огледам и ориентирам.

Така...

Вдясно имаше малка врата — ясно, тоалетна или килер. После вратата на Ана — не, не, с две „н“-та, Анна. Която е ученичка в шести клас. Срещу ѝ — стаята на Михаил, вече осмокласник.

След това е холът — също голям, с две плазми, с барче, някакви модерни картини, които претендират, че казват всичко и фактически не съдържат нищо...

После са двете чупки — вдясно трапезарията, вляво голямата спалня. С баня и гардеробна. Край трапезарията е другата баня, накрая са кабинетът и библиотеката.

Помня всичко от разказите на Милена и снимките, които ми показваше на телефона си...

Оставям лекия шлифер на закачалката зад вратата. Тя е за стопаните, гостите слагат дрехите върху другата.

Всичко е подредено, всичко е в някакви норми. Няма място за анархия и своеволия — стил, статус, себеуважение...

Разменяме леки, безвкусни, запълващи времето приказки. Полушеги, полуглупости...

Трябва да свикна...

Или... Да се науча?

Отвеждат ме в хола. Отказвам чаша с алкохол — лекарите още не позволяват. Оглеждам се. Така — нищо излишно и нищо ново от снимките, които Милена ми показа. За две седмици — никакви

промени. Като в музей. Стегнато, мумифицирано. Липсват кордончета, но очите на жена ми и сестра ѝ ги заместват.

С типичното пуберско безгрижие Михаил посяга да остави чашата на масата, а сам да пийне от бутилката с кока-кола. Майка му само произнася леко и почти беззвучно: „Мише...“... и кафявата течност потича в чашата. След което бутилката е положена внимателно в специалната кошничка до барчето...

Разказвам колко трудно ми е било да се ориентирам след амнезията, как срещата с тях е събудила спомените...

Вярват ми... Или искат да вярват...

Налага се...

Аз дори не мигвам. Не смея да приклопя дори за миг очи — все очаквам да видя нещо друго. Нещо мое...

И се забелязвам. На едната стена е истинска изложба от снимки. На повечето е Милена — с някакви важни господи, на сафари в Африка, с мен...

Фактически, снимките, на които сме двамата, са единствените с моя образ. Сам, с приятели или колеги — няма ме...

Има доста снимки на децата — на различни възрасти и места, почти винаги с майка си. Явно аз съм снимал. Няма начин да не съм бил с тях...

Леки рамки, специално нагодени според стената и цвета на мебелите...

Лекота и в хола — модерен изчистен стил на хора с вкус...

Не зная само — аз сред тях ли съм бил...

По всяка вероятност — да. Заемам важно място в реалността — издигната позиция, възможно добри доходи, приятен и отговарящ на вкуса на съвременната бизнес дама външен вид.

А и заетите пози на малкото снимки показват, че съм човек с тежест и влияние...

11.

Първите дни в дома за мен протичат бавно, като просторна, тихо влачеща водите си, река.

Ставам сутрин, мия се, бърсна се, отивам да закуся. В седем се събираме всички, а домашната помощница Гинка вече е сервирала закуската.

Гинка е ниска, набита, над четиридесетте. Живее в близка кооперация, на работа е от шест заранта до седем вечерта, за което получава някъде около средната заплата. Доволна е — храни се у дома, а е и единствената, носеща пари у тях. Мъжът ѝ е безработен, използваме го за някои неща. Да пренесе, да премести, да ремонтира... Плаща му се на момента — по преценка на жена ми.

И друга жена работи у нас. Тя е пенсионирана учителка, занимава се следобед с децата. Понякога се включва в домашните дела — за което пак ѝ се заплаща. Набляга в обучението на английския (който е преподавала) и етиката на поведението в обществото (била е жена на вече починал дипломат).

Закуската е отмерена по калории — плодове, мюсли, мляко, малко кафе (през целия дълъг ден деловата жена има да пие много кафе, не е необходимо от заранта да се дрогира). Избягват се хляба и шоколадите.

Кое то, разбира се, не пречи на децата да нарушават диетите със сладки неща — пари да има. А имат — споразумели сме се били да заплащаме учебния труд. И за всяка добра оценка получават премия. При лоши — премиите се намаляват или спират.

След закуската Милена отива в офиса, като пътьом оставя децата в училище. То не е обикновено, не е и нещо луксозно. Нормално частно училище, с определено защитени претенции. Усетих го при разговорите с децата — имат доста обширни познания, далеч са от типичната пуберска затвореност около себе си и първичните интереси...

Аз оставам сам у дома, защото и Гинка излиза с малката кола на пазар.

А моето време е затворено в библиотеката. Там е съкровищница от книги. Книгите са добре подбрани, подвързани, подредени по раздели. Повечето са класически издания отпреди двадесетина години. Има и няколко рафта с бизнес литература. Енциклопедии, справочници...

Но аз ги подминавам и се нахвърлям на художествената литература. Чета в запой. Толкова много светове, толкова много герои...

На третия ден Милена се върна по-рано и ме завари в библиотеката. На тесния диван, предназначен за сядане, с книга в ръце, още две на дебелия килим.

Тя се изненада:

— Никога преди не си чел така...

Мълчах... Като че виноват...

— Не знаех, че си падаш по книгите... Преди купуваше, подвързваше, казваше „За децата“, пък се оказа, че и сам четеш...

А дали съм бил аз онзи, дето е ползвал книгите като тапети или рекламен фон?

Тя разбра мълчанието ми неправилно:

— Ама не се стеснявай... Имаш време — чети. Защото болничните ще свършат и, като те поеме работата — време за сресване няма да имаш...

Да, наистина — имах два месеца болнични, за възстановяване. После следваше ежедневието...

А то и сега не беше леко...

Най-вече, когато всички се съберяхме вкъщи.

Децата се прибираха след един часа. Измиваха се, сядаха да обядват. И аз с тях — изчаквах ги, не ми се сядаше сам.

Разговаряхме за деня, за училището, за станалото тук и там...

Леки, повърхностни, комуникационни разговори... Откровена комуникация — без влагане на емоции и дълбок смисъл, размяна на информация.

Усещах, че и на тях не им беше лесно с мен, обаче аз направо се измъчвах, не знаейки каква точно роля трябва да играя. Строг ли,

нежен ли, загрижен ли... Какъв ли родител съм бил и е правилно да бъда...

В отношенията си с тях се движех като слепец в тъмна стая. Двоен мрак — и при мен, и при тях. Аз изчаквах да разбера как трябва да се държа, те не бързаха да се отпуснат пред мен...

Малката беше по-откровена, някак си по-любвеобилна. Усецаше, че на баща ѝ е трудно, сама се оплиташе в множеството капани помежду ни...

Момчето си беше типичен пубертет. С душа на хлапе, с претенции за възрастен, ту сух и затворен, ту готов да се разплаче...

Само дето ни тя, ни той преминаваха някаква невидима граница. И очакваха да видят аз накъде ще поема...

А аз стоях насреща им и чаках...

Не зная какво...

12.

С Милена беше по-лесно и по-сложно. Много, много по-сложно. Тя беше взела решението за живота си. И за живота ни...

Просто ме приемаше за „онзи“ Кирил. И знаеше, че това е той. Каквото и да правя, каквото и да казвам, каквото и да мисля — аз бях той...

Прие четенето на книги спокойно. Макар да виждах ясно изумлението ѝ. По-сетне усетих — промяната е огромна. Няма как човек, изчел всички тези книги, да е на подобна бизнес позиция, да е заел подобна ниша в обществото, да е създал тази материална база на семейството...

Нещо повече — четенето беше противоположно на подобен манталитет...

Но Милена затваряше очи пред целия месец, който прекарах почти само в библиотеката.

Да, излизах из града, изкарах наново курсове за шофьор (книжка се оказа, че съм имал, но сам си наложих да „преговоря“ уж, а фактически да овладеея кормуването), опознах голямото селище, в което бях видна фигура. Не първа, но далеч не последна. Много, много над средата на класацията — ако някой рече да направи подобна. Почти на самия връх.

И не толкова с професионалната позиция, колкото с познанствата и приятелствата, с бизнес и социални връзки, с уменията да приемам нужната форма в нужната ми среда...

А сега бях друг... Много, много по-различен...

Усетих го на рождения си ден...

Но за това — по-късно.

Милена ме въведе в дома... ни. Седнахме, разговаряхме, спазихме всички изисквания за едно сплотено и задружно семейство.

После гостите си тръгнаха — майка ѝ и баща ѝ до съседния апартамент, сестра ѝ на горния етаж, прислугата си замина.

Децата учтиво ни пожелаха „лека нощ“, след което се прибраха по стайте.

И ние тръгнахме...

Красива, голяма, светеща баня. Пуснах водата във ваната. Беше огромна — поне за трима души. С джакузи в единия край, с издигната, удобна за сядане част насреща му, цял басейн в средата.

Отпуснах се — за пръв път се топвах така. В болницата, разбира се, вана нямаше. Отначало санитарките ме миеха в леглото, после вземах душ в малката баня, съчетана с тоалетна, разположена по хотелски тип до вратата на стаята...

И тъкмо се бях одрямал — влезе Милена. Спокойно свали хавлията, метна я на специалните пръчки-нагреватели и влезе при мен.

Зяпнах я...

Стройна, красива, примамлива...

Тя се притисна мълчаливо до мен...

И — толкова!

Стана, наметна хавлията и излезе...

Малко след нея и аз.

Чакаше ме в леглото. Но — нищо...

Просто пак ме прегърна и заспа. Аз не можах. Мълчах, не смеех да мръдна, прехвърлях през главата си какви ли не варианти...

Посред нощ се събудих. Милена ме събуди. Така, както само жена може да събуди мъж. И то много обичан мъж...

Нищо не помнех, нищо не знаех, но тялото ми помнеше и знаеше. А точно това ѝ беше нужно...

На сутринта отвори очи. Аз не бях мигнал.

Погледна ме, усмихна се нежно и каза: „Добро утро!“...

После влезе в банята...

Така заживяхме...

13.

Всички негласно приехме едно правило — за амнезията ми нито дума. Споменавахме болницата, добрите резултати от операцията, дългото лечение и последвалото възстановяване, но... Без амнезията...

Мъжът, таткото, стопанинът се беше прибрал у дома...

Това стигаше...

Още повече че последния месец бях станал наистина стопанин.

60 дни болнични за възстановяване — не е малко...

Ставах сутрин, закусвахме, изпращах всички кой накъдето, залавях се с четене.

Един ден се отбих в кухнята при Гинка и рекох да си направя бъркани яйца. А защо не със сирене? И малко подправки? И...

С две думи — стана разкошен омлет. Пухкав, лек, вкусен...

След което зачестих в кухнята, а седмица по-късно направо я окупирах...

Хвалеха храната ми, възхищаваха се, чудеха се над екзотиките, които измъдрях...

И всичко си вървеше добре...

Точно в края на първия месец болнични, Милена и децата решили да ме изненадат.

Така се случи, че рожденият ми ден се падна по време на комата. Естествено, те го отбелязали скромно у дома. Но сега намислили да го направят истински...

А какво разбират под истински, видях в събота вечерта.

Малките изчезнаха някъде. Казаха, че са с приятели. Гинка специално дойде да ми каже, че се прибирала по-рано — имала нужда. От голямата тераса зърнах тъста, заедно с голямата му дъщеря и мъжа ѝ, да заминава с колата си...

После Милена ме извика в спалнята. На леглото лежеше полуофициален костюм, до него бельо, нова риза, вратовръзка дори...

Каза ми, че искала да се поразвеем из обществото, затова да се къпя и обличам.

Имах нужда от разнообразие, събота вечер беше, защо да не отидем нейде...

Колата управляваше тя. И спря на паркинга пред голямо луксозно заведение, на чиято врата имаше табела „Частно парти“.

Смътни подозрения се запромъкнаха в ума ми. И се затвърдиха, когато видях Гинка във фоайето — наконтена в нейния си крайградски стил. Посрещнаха ме близките ми — включително децата.

А после ние запосрещаме гостите.

Оказа се, че заведението е резервирано в моя чест. Да отбележим рождения ми ден. И са поканени приятели и близки, нужни хора, градския бомонд...

Представяха ми куп хора — направо мозъкът ми се оплете в имена, титли, длъжности...

После стана по-страшно — тръгнахме из тълпата (поне двеста човека), спирахме, разговаряхме, припомняха ми какви ли не случки и събития...

А на мен ми беше страшно...

Разбирате ли, човек живее в определена среда от предразсъдъци. Познаваш хората, знаеш кой какъв е, кой как се отнася към теб...

Убеден си — този те обича, другият те мрази скрито, трети е учтиво-безразличен...

И в комуникацията спазваш правилата, които тия изградени предразсъдъци са наложили...

Аз се оказах невъоръжен...

Нямах предразсъдъци...

И виждах...

Като през увеличително стъкло виждах хората — душите, отношението, лицемерието... Някъде и честно доброжелателство дори...

Мисля, че дори потреперих — сред тази тълпа нямаше обичащи ме. Имаше измамници, имаше двуличници, имаше открити врагове, имаше безразлични или затворени хора...

Но — като изключим семейството и Гинка — топло отношение не виждах никъде...

Да, много фалшиви усмивки, ръкувания, прегръдки дори...

Но нямаше искреност...

Моят свят...

Или бившият мой свят...
И сегашен...

14.

Представяха ми ги — този съсед, онзи колега, трети бизнеспартньор...

А аз виждах скука, омраза, презрение...

Не, не беше предразсъдък. Нито някакво предубеждение към миналия ми свят.

Усещах — както див звяр усеща опасностите в нощната гора...

Усмивах се, разговарях, умело водех беседите от нищо към нищо...

Светска вечеринка...

Подаръците бяха различни. Като се започне от кукличка, направена от Анна и супермодерният телефон, поднесен ми със светец поглед от Михаил — та се свърши с множеството картини, донесени от кого ли не.

Картини разни — и в класически стил, и експресионистични, и откровен кич... На което аз реагирам хладнокръвно. Благодаря, радвам се, пресмятам в кой шкаф ще бъдат скрити, за да не се плашат децата поне...

После е нормалното — някои тръгват след първите чаши, други остават, за да затворят заведението.

Ние, разбира се, сме сред последните. Не ми се пие — след операцията почти не съм употребявал алкохол, но Милена надига чашката. И очите ѝ светват, а езикът става все по-свободен. И настроението подскача нагоре...

Децата рано си тръгват. За тях това е задължение, истински рожден ден биха направили другаде — някъде в близката планина, някъде край морето, някъде, където няма да има стягащите костюми и обноски...

Все още аз съм техният татко, а не бизнес партньор...

На другия ден беше неделя. И много, много тих ден в апартамента. Събудих се по обяд. Милена спеше, поотворила уста, безгрижно прегърнала възглавницата.

Не отвори очи дори от лекия шум на отварящата се към банята врата.

Ваната пое огромната част от снощното натоварване. Избръснах се, облякох нови дрехи в гардеробната.

Милена още спеше, затова отидох сам до трапезарията. Изгълтах чаша прясно мляко, отказах закуска. Децата тъкмо привършваха. Анна отиваше на неделния тенис — развиваше се като добра състезателка, Михаил смяташе да прекара деня пред огромната плазма в стаята си — тъкмо заредил флашка с интересни, според него, филми...

А после дойде понеделникът... вторник... сряда...

Седмицата изтече... втората...

Аз се разхождах, от време на време отивах на консултации, стараех се да спазвам определената ми диета...

Навлизах физически в добра форма. Психически също се стабилизирах...

Макар от време на време отново и отново да се появяваха въпросите...

Ония — каращи ме да ровя в мрака на съзнанието...

И така — докато една нощ дойде сънят...

Може би трябва да го напиша с голямо С...

А може би цялата дума трябва да е изписана с ударение — СЪНЯТ...

15.

Най-напред видях малката къща. Едноетажна. Скрита зад голямо дърво. И опряна на голямата сграда до нея.

В двора играеше малко момче. Кльощаво, русо, пъргаво...

А от другата страна беше чуждата къща. Оная, голямата. И от нея излезе момиченце. Кестеняво, леко мургаво, слабо...

Опрели носове на оградата, двете хлапета нещо си бърбеха...

После момиченцето се втурна вътре — извикаха я. А момиченцето отиде зад сайванта, ловко се покатери по изпъкналите тухли до входа му, припъзля на покрива.

Наклонен и удобен, със скат към малката къща, хитро прикритие откъм чуждия двор. И прекрасна наблюдателница...

Прилепило се до керемидите, момиченцето търпеливо чакаше...

Докато от вратата на голямата къща излезе жена, изнесе дървено корито, изсипа в него част от водата, която се топлеше на слънцето в няколко бидона и кофи.

След което извика момиченцето. Разсъблече го и започна да го къпе...

Очите на момиченцето горе на покрива бяха ококорени...

Момиченцето от долу го забеляза, но не се скри. Дори се завъртя, за да може той по-добре да вижда...

А той се смути и бързо се смъкна назад...

Стреснат отворих очи...

Не може да бъде...

Ваня!!!

Лежах и не можех да спя. А спомените нахлуваха в главата ми — нестройно, агресивно завладяваха съзнанието ми...

И онова лято на десети клас...

Бяхме уж отчуждени. Тя учеше в далечния голям град, аз останах в градчето ни. Виждахме се от ваканция на ваканция, при това рядко. Баща ѝ не харесваше нашите, те не го приемаха...

А ние тихичко си говорехме през оградата, в дъното на дворовете. Имахме малинови храсти, които се бяха струпали като жива ограда. Ни можеше да се мине през тях, нито да се види какво става там.

Там обаче беше моята тайна. Малка полянка — някъде колкото кухничката, с гъста трева. И секретният вход — сложна чупка през малинака, която оставаше невидима за незнаещия...

Един ден намерих начин да направя вход към техния двор. Леко приповдигнах телта, за измама на окоото я притиснах към пръстта с дървен ченгел, даващ възможност при освобождаването дори голям човек да припълзи у нас...

И Ваня мина...

От този ден тя редовно ми идваше „на гости“. Говорехме си, държахме си ръцете, мълчаливо гледахме в очите, целувахме се... Неопитно, може би смешно, но искрено...

До онзи ден...

Когато тя се отпусна до мен, аз незнайно защо погалих коляното ѝ, тя хвана ръката ми и я сложи върху малките си, наболи гърди, аз...

Както и да е, всичко стана бързо и почти неусетно...

Лежахме на тревата, разглеждах стегнатото, крехко, нежно момичешко тяло, галех я по ръцете и лицето ненаситно...

А тя мълчеше, взряна в небето...

След няколко дни замина.

А преди Нова година ние се преместихме в друга къща. По-голяма, на западния край на града...

Срещяхме се, разговаряхме... И внимателно заобикаляхме една тема...

После дойде казармата, студентството...

Ваня...

В болницата беше тя...

16.

Моят предишен живот... Истинският... Онзи, който години наред се опитвах да скрия в съзнанието си... Да забравя...

И затрупвах с други събития...

Запознанство... Женитба... Работа... Децата...

Децата...

Здравата основа на сегашния ми живот...

И въздушните кули на миналото...

Реалност и илюзия...

Че каква е сега Ваня? Моя връстничка — със семейство, мъж, деца, свой, нов живот. В който аз бях далечен, дори неудобен спомен...

Случайната среща не означаваше абсолютно нищо...

Тя ме видя, позна, избяга... Не искаше да се сеца за онези детски дни, за онези емоции, за пуберските вълнения, които вземахме за любов...

Тя...

Аз бях сигурен — това беше голямата любов. Която подминах.

Защо?

Не знаех...

И не исках да знам. Защото предусещах нещо срамно за себе си. И от себе си...

Трябваше да я намеря...

На всяка цена...

Или... Може би трябваше да се смиря. Да я скрия пак дълбоко в себе си. И се опитам да я забравя отново...

Бях объркан...

Много объркан...

Налагаше се да избира между миналото и настоящето. При това изборът на настоящето означаваше пак погребение на миналото. И себе си — онова младо, романтично, унесено в книгите и неznайната чистота момче...

Погребение в името на децата...

И, ако бъда докрай честен — и заради собственото
спокойствие...

Избор имах...

И нямах...

Трябваше да реша...

17.

Времето минаваше. И срокът за възстановяване изтече. Върнах се на работа. Ако изобщо може да се нарече така отиването някъде, където никога не съм бил...

Или поне нямах спомен...

Милена ми помогна. Донесе у дома всякакви книжа, отнасящи се до агенцията, плавно и ясно ми обясни каква е тя, как работи, кои работят в нея...

Странно, но лека-полека спомените започнаха да се появяват в съзнанието ми. Не с лица на хора — хората не помнех, но спомени за дела, акции, дейности, интриги дори...

Последната седмица усилено работех върху новите задачи на агенцията и, когато се появих в централата — бях готов за всичко...

Посрещнаха ме добре.

Още на входа охранителят учтиво поздрави, после хората по коридорите кимаха, поздравяваха, ръкуваха се с мен, накрая секретарката на директора — моята секретарка! — стана при появата ми и ме въведе в кабинета...

Имаше нещо познато в него. Не само че беше типичен — просто кабинет на чиновник средна ръка, достатъчно издигнат за един голям провинциален град. С маслени картини на стената — разбира се, от местни и столични художници, не съвсем абстрактни, но не и конкретно класически, една скулптура с недотам изяснен смисъл, малко цветя по первазите, барче, голям телевизор (като че щеше да има време за него), мек килим, няколко фотьойла.

Две врати имаше на отсрещната стена. Едната за стаята за почивка (диван, баня, гардероб), другата водеше към залата за заседания...

Най-напред отделих един час, за да се запозная с дейността ни в този момент. После събрах сътрудниците в залата.

Бяха двадесетина човека. В костюми, с вратовръзки, светещи обувки, сиящи физиономии, лъскави усмивки...

Натам — стандартното. Въвеждащи думи, поздравления за оздравяването, накрая дадох някои насоки за работата в близко бъдеще.

Оставих заместниците си и тримата директори на направления. Поговорих и с тях, инструктирах ги — така, както се бях подготвил, обявих им заседание след три часа...

И се захванах сериозно с работата си — някои доклади, някои отчети, някои планове...

Сериозна и скучна работа...

Много, много скучна...

Да си призная — четеше ми се. Исках да навляза пак в оня свят на човешките истории, да се запозная с нови герои, нови хора...

Да, навън имаше немалко — при това живи. Но бяха някак си елементаризирани, сиви, сковани в канони и правила...

А книгите ме отвеждаха сред други хора — жизнени, странни, особени...

Съжалих, че не съм взел книга — какво да правя тия три часа...

И реших. Настъпих педала, както се казва на мотопистите. Захванах се с документацията.

Честно — за два часа бях подготвил свършена работа за месец напред. Ако не и повече. Написах предварителни отчети и доклади, приготвих си форми за бъдеща документация — така, че само имена, названия и числа да впиша...

Така мина времето. После дойдоха извиканите, проведох бързо заседание, демонстрирах активност...

И стана време за обяд...

Бях убеден — от мен вече съвременен чиновник не става...

Но се налагаше да бъда...

Компромис... В името на спокойствието, което ми беше нужно...

18.

И пак в името на това спокойствие се заточи нормален семеен живот...

Събуждане, обща закуска, разговор, отиване на работа и на училище, завръщане привечер, постепенно събиране в хола, обсъждане на проблемите от деня, отпускане вечеря, филми на телевизора.

Хубави филми — класически. Висококачествени като формат, приятни като изпълнение, интелигентни по съдържание.

Новини по някоя телевизия — много рядко...

Понякога децата предпочитаха да гледат нещо в стаите си, да четат, да се потопят в бездната на интернета.

А често аз гледах с едно око филма — колкото и хубав да е, с книга в ръката...

Милена прие това мое ново занимание. Прие го като внезапна страст, прие го като част от живота ми. Дори няколко пъти ми казваше какви нови книги е видяла по магазините, а неведнъж я чувах как гордо се хвали на приятелките си колко интелигентен съм, какви сложни творби чета...

И в спалнята всичко беше наред. Свикнах...

Наистина, сънищата бяха далечни от този град, от този дом, от това легло...

Сънувах спомените си — във всякакви варианти. Ваня като ученичка, Ваня ме изпраща войник, Ваня ме посреща...

Последните две си бяха чиста фантазия, но Ваня беше реална...

Слаба, руса, крехка, синеока, тиха и кротка...

Сънувах как я водя на кино — любимото ни забавление в онези години, сънувах как пътуваме заедно, сънувах и приключения по целия свят... Изключителни измишльотини на разпаления мозък — нито аз бях авантюрист, нито с нея бяхме пътували някъде...

А денем тези сънища отиваха в някой пращен ъгъл на съзнанието. Службата, формалностите, някои проблеми — винаги

леки, винаги бързо разрешими... То и какви проблеми може да има човек в подобна агенция — откровено синекурна работа...

Виж, Милена беше много натоварена. Бизнес!

Планове, срещи, разговори, преговори, напрежение...

И заплатата ѝ беше официално поне два пъти колкото моето заплащане. Аз я догонвах по други линии — най-вече с консултации и лекции. Добре заплатени...

Децата имаха всичко необходимо, финансови проблеми няхахме...

Тогава срещнах Ваня...

Неочаквано и за двамата...

Бях поканен в голям северен град. Настаниха ме във вилата на фирмата — на брега на Дунава, в старинен стил и модерен интериор.

Консултациите продължиха цял ден — имаше защо. Но предложих много интересен и юридически издържан план за решаване на възникналата ситуация. Наложих се да дооформим идеята, та нейде след 20 часа стреснати домакините подскочиха.

Внезапно усетихме глад.

И ме заведоха на вечеря в някакво тяхно актуално заведение.

Не си падам по алкохола — мисля, че ви споменах. Облизвах чашката бавно, оглеждах се, оценявах хората наоколо — просто се отпусках...

На масата се появи кофичка с шампанско.

Погледнах инстинктивно към сервитьорката...

Ваня...

19.

Стояхме прегърнати и не помръдвахме. Постепенно шумът в заличката затихна. Всички около десетината маси бяха млъкнали, спрели ръцете с вилници или чаши, бяха вперили поглед към нас...

Ние не мърдахме...

После бавно се отпуснахме на освободените столове...

Масата бе празна — не зная как и кога, но домакините ми бяха излезли нейде...

Седяхме, гледахме се, мълчахме...

После Ваня се наведе и заплака...

Тихо, беззвучно, без хлипания...

Мълчахме...

Станахме почти едновременно. Тя остави тясната престилчица върху стола и ме поведе.

Махнах на сервитьора до вратата, но той учтиво ми каза, че сметката е уредена, погледна Ваня и тихо й пошепна, че е свободна до другия ден...

Не стигнахме резиденцията, където бяха настанен.

Седнахме в малкия парк и заговорихме в един глас. Говорихме, мълчахме, гледахме се...

После се разделихме...

Да, разделихме се...

Тя тръгна към близката пиаца на такситата, аз се прибрах в хотелската част на резиденцията.

Всичко беше ясно...

Освен разговора с Милена...

Тя вече знаеше отнейде, че съм срещнал друга жена. И ме очакваше в хола. Разказах ѝ всичко — за съмненията ми в мен, за спомените, за липсата на каквото и да е отношение към нея и децата...

Милена само въздъхна:

— Няма да им казвам. Ти си им баща — те го знаят, това е в тях... И си част от семейството. Колкото и да не знаеш — така е.

Върви! Накъдето искаш... Ще уредя още един месец болнични, на всички ще кажа, че си в санаториум. Иди, виж се, провери се...

Не очаквах...

Седях и мълчах...

Много мълчание ми се събра тези дни...

После стегнах малка пътна чанта — дрехи, четеца, някои дреболии...

И заминах за дунавския град...

20.

Заживяхме заедно с Ваня. Наех квартира в самия център на града. Пари имах — на сметката на онзи, който съм бил...

Тя напусна заведението.

По цял ден бяхме заедно — имаше много да наваксваме...

Но може би трябваше да го спестим...

Казано направо — илюзиите рухнаха още на втория ден.

Аз се бях върнал в ония години, тя беше ги напуснала отдавна...

Интересуваха я много неща — само не тези, които ми бяха близки. И които очаквах да видя в нея...

Кой какво казал, коя какво направила, какви дрешки си купила, какво ще ядем днес, а за утре какво ще измислим...

Нямаше я Ваня — романтичната, нежната, крехката душа...

Това беше друга Ваня — делова, активна, разбрала, че в материалния свят човек не се разплаща с романтични неща... Че битието е нещо реално, докато мечтите са мимолетни... И много, много малотрайни...

Беше страстна, беше бурна, беше изключително активна — навред...

Няколко пъти бившите ѝ собственици я търсеха — не им се изпускаше такъв кадър. Но на нея ѝ беше добре с мен — нали имах пари...

Аз пак замълчах...

И на втората седмица взех чантата.

Обратно...

Щастието беше при мен... И отмина... Като мираж в пустинята...

Не биваше да напускам истинския оазис...

Където ме очакваха вярващи в мен хора. Децата...

И Милена...

Ако все още ѝ бях нужен...

Позвъних...

Отвори ми тя.

От вратите на стаята си — с някакво предчувствие, поглеждаха Анна и Михаил.

Погледнах ги, погледнах към Милена и казах:

— Аз съм... прибрах се...

Това е...

Останалото е ежедневие. Спокойно, отмерено, човешко ежедневие. Без силни страсти — но в разбирателство и тиха любов.

Попаднах в този свят неочаквано...

Късметлия съм...

Жена, две деца...

И любов...

Не зная докога...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.